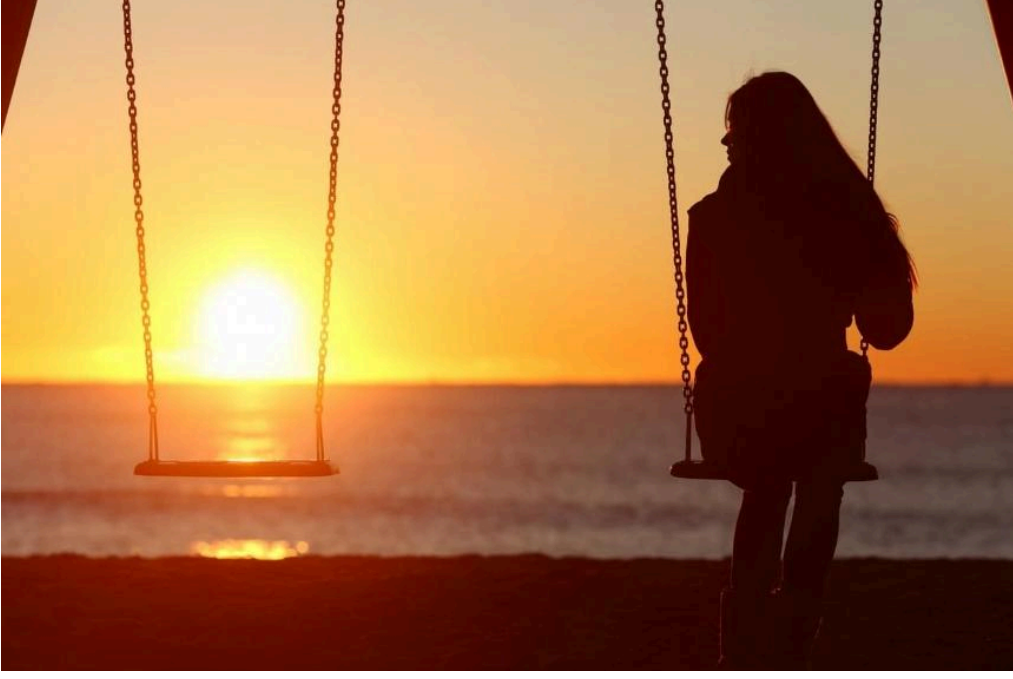

Anılar Hatıralar Vazgeçilmezimiz Bizim 1

– kul mehmet · 04 Kasım 2024

Anılar, Hatıralar Vazgeçilmezimiz Bizim -1-

Anılar, hatıralar vazgeçilmezimiz bizim. Olmazsa nasıl hatırlayarak gülümseriz ki? Hayat, anılarla dolu bir yolculuk değil mi? Her bir anı, bizi biz yapan, gülümseten ve bazen de düşündürten bir parça. Anılar, geçmişin izlerini taşıırken, geleceğe dair umutlarımızı da şekillendirir. Hatırladığımız her güzel an, ruhumuza bir sıcaklık katarken, zorlu zamanlarda bile yüzümüzde bir gülümseme oluşturur. Hayatın sunduğu anların değerini anlamak ve onları kalıcı kılmak adına bir yolculuğa çıkmamızı sağlayandır. Anılarımızı paylaşmak, dostluklarımızı pekiştirmek ve hayatın küçük ama anlamlı detaylarını yakalamak için bir fırsat sunuyor. Her sayfada, geçmişe dair bir kapı aralayacak ve bu kapıdan geçerken, hayatın ne kadar kıymetli olduğunu bir kez daha hatırlarız. Unutmayalım ki, anılar sadece geçmişin yansımaları değil; aynı zamanda gelecekteki gülümsemelerimizin de temelleridir. Haydi, birlikte bu yolculuğa çıkalım!

Zeynep ile alışverişe gittiğimizde, mağazanın içi rengârenk elbiselerle doluydu. Vitrinlerdeki mankenler, şık kıyafetleriyle adeta dans ediyordu. Mağazanın kapısından içeri girdiğimizde, hoş bir parfüm kokusu karşıladı bizi. Zeynep, elbiseleri incelerken, gözleri parlıyordu. Her bir elbiseyi denemek için sabırsızlanıyordu. O an, etrafımızdaki diğer müşterilerin de dikkatini çekti. Bir kadın, Zeynep'in gülümsemesine bakarak "Ne kadar heyecanlı!" dedi. Zeynep, "Evet, bu elbiseleri denemek için sabırsızlanıyorum!" diye yanıtladı. Zeynep kabinden çıkarken, bir elbiseyi denemişti. Elbisenin rengi,

onun tenine çok yakışmıştı. Aynada kendine bakarken, “Bu elbise tam benlik!” dedi ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. O an, etraftaki diğer kadınlar da ona hayranlıkla bakıyordu. Zeynep, kendine güvenen bir duruş sergileyerek, “Bunu alıyorum!” dedi. Yanında durduğum için kendimi de onun mutluluğunun bir parçası gibi hissettim.

Sinemaya gittiğimizde, salonun karanlık ortamı ve büyük ekran, heyecanımızı artırıyordu. Patlamış mısır almak için sırada beklerken, Zeynep’in elindeki dev kutu dikkat çekiciydi. Sırada bekleyen bir çocuk, Zeynep’in kutusuna bakarak gözleri büyüdü. Zeynep, ona dönüp gülümseyerek “Bunu tek başıma bitireceğim!” dedi. Çocuğun yüzündeki şaşkın ifade, hepimizi güldürdü. Film başladığında, Zeynep’in her mısır kutusunu düşürdüğünde, etraftaki insanlar başlarını çevirip gülümseyerek bakıyordu. Zeynep’in yüz ifadesi, “Beni izlemeyin!” der gibiydi ama o anki kahkahalarımız, tüm salonun neşesini artırıyordu.

Deniz kenarındaki plajda, güneşin sıcak ışıkları altında yürüyüş yaparken, etrafımızda çocukların neşeli sesleri yankılanıyordu. Zeynep, denizden bulduğum deniz kabuğunu görünce gözleri parladı. “Bunu bana mı getirdin?” diye sordu. Ben de kabuğu yüzüme yapıştırdığımda, Zeynep’in gözlerindeki şaşkınlık ve ardından gelen gülümseme, o anın ne kadar eğlenceli olduğunu gösteriyordu. Etrafımızdaki insanlar, bizim gülüşmelerimize katılarak, o anı daha da keyifli hale getirdi.

Mehmet Aluç

Devam edecek inşallah